

Slikar Josifov Kiro

»MOMENTI«

Slikar Josifov Kiro, rojen 1951. leta v Kavadarcih, je končal Pedagoško akademijo v Skopju in se že od leta 1974 udeležuje skupinskih razstav v Kavadarcih, Skopju in drugih makedonskih mestih. Pa tudi v Beogradu in Ljubljani je že razstavljal. Svojo prvo samostojno razstavo je imel letos v Kavadarcih, v avli kina Šiška pa nam je za naš občinski praznik, v organizaciji Občinske konference ZSMS, predstavil 30 svojih del, ki so nastala od leta 1976 do danes.

V tej vrsti umetnosti, ki ni ne slikarstvo niti kiparstvo, gre za abstraktne, grafično zanimive, estetske kompozicije. Njihov efekt, t. i. četrta dimenzija, ki se vzpostavi s prisotnostjo gledalca, ko se sooči z sliko, je magični, alegorični, igrajoči svet ogledal, ki je našel svoje mesto v Op-artu in kinetični umetnosti in ki ima lahko izvor v človekovi prvi optični izkušnji, ko se je ugledal v odsevu zrcalno gladkega ribnika. Ogledalne podobe razkrivajo njihovo skrito podobnost z znanimi labirinti ogledal, kjer je forma ponovljena in dislocirana. Naše ogledovanje takih podob sledi skrivnostim te varljive mobilnosti. Površine, razdeljene na kvadratne elemente, ki so večplastno komponirane, dajejo nekakšen varljiv vtis reliefa, ki nas privede do morfoloških metamorfoz, ko se približamo ali oddaljimo. Te slike omogočajo možnost osebnega doživetja, srečevanje samega sebe v likovni transformaciji, ki jo narekuje kompozicija ogledal. Skratka, potrebna je prisotnost gledalca, da slika resnično zaživi. Vzpostavlja se komunikacija med njima, v kateri se odsljkajo človekove želje, čustva, odkrivanje resnice, INDIVIDUALIZEM. Umetnik nam z efekti njegovih eksponatov, ki našo podobo razblinjajo ali razčlenijo na tisoče elementov ali ki pomnožijo naše oči, deformirajo obraz, našo osebnost, sporoča oziroma opominja na resnico in dinamiko današnjega sveta. Gre za način sodobnejšega komuniciranja človeka z umetnostjo. Njegova dela so zelo tesno povezana z zavestjo nove atomske dobe.

Teoretični in eksperimentalni značaj takšnih umetnostnih form izvira iz prepričanja tistih, ki menijo, da tradicionalne umetnostne smeri po prednosti ne sodijo na prvo mesto. Veliko umetnikov je preokupirano s problemom oddaljitve od slike ali skulpture kot izoliranih oblik, prav tako s povezavo umetniškega predmeta s totalno arhitektonsko postavitvijo, dalje z kreiranjem okolja, v katerem naj bi sodelovala oba — umetnik in gledalec. To slednje našemu umetniku odlično uspeva.

Gorazd Vilhar



Umetnikovi besedi (drugi z leve) so obiskovalci razstave z zanimanjem prisluhnili

Josifovi »Momenti« — slike — sestavljene iz zrcalnih, geometrijsko pravilnih elementov, so pravo doživetje in poživitev v likovnem dogajanju v Ljubljani.

Fotografije, likovna razstava, športna srečanja

Ob jubileju tiskarne Slovenija

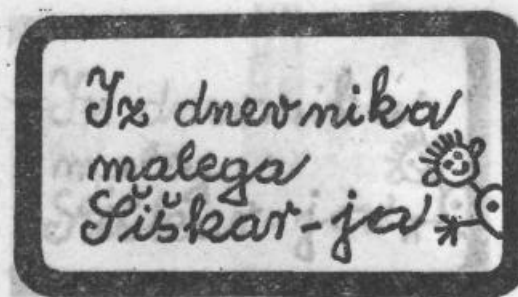


Kolektiv tiskarne Slovenija je skromno proslavil 35-letnico obstoja tiskarne. V ta namen je v dveh vitrinah objavil nekaj slik iz življenja in dela ljudi, ki so delali in ustvarjali v tiskarni pod naslovom »Leta so minila, ostale so le slike«. V prvi vitrini so bile objavljene slike od ustanovitve tiskarne do danes, v drugi vitrini pa komercialni posnetki sedanje tehnologije in poslovnih prostorov.

V jedilnici je član kolektiva Josip Glasnovič, pripravil prvo samostojno razstavo svojih likovnih stvaritev nastalih v lanskem letu. Iz slik je razvidno iskanje lastne poti v likovnem izražanju ter smisel za risbo in prostor. Razstava je vzbudila precejšnje zanimanje tudi pri sodelavcih in obiskovalcih iz Tiskarne A. G. MATOŠ iz Samobora, s katerimi delavci Tiskarne Slovenija že deseto leto uspešno sodelujejo in se medsebojno obiskujejo. To leto je bil prireditelj srečanja kolektiv Tiskarne Slovenija. Delavci Tiskarne Slovenija in Tiskarne A. G. Matoš iz Samobora so srečanje obogatili s športnim srečanjem v kegljanju in malem nogometu. V obeh panogah so bili gostje bolj uspešni. Srečanje kolektivov se je nadaljevalo, kljub slabemu vremenu, v veselem vzdušju na pikniku v Zajčji dobri.

J. Glasnovič: Darilo

A. Mehmedić



Petek

Mislim, da je bil najpomembnejši dogodek zadnjih dni v Šiški svetovno prvenstvo v nogometu. Čeprav v Spanijo ni potovalo veliko šišenskih nogometašev (pravzaprav ni potoval niti eden), je pa zato gledalo televizijske prenose zelo veliko Šiškarjev (pravzaprav kar vsi). Z gledalci je bilo, kakor je meni znano, vse v najlepšem redu, z nogometaši pa ne. Izpadli so. Mislim, da zato, ker med njimi ni bilo nobenega Šiškarja.

Jugoslovanski žogobrci so v Spaniji združevali delo v silno težkih razmerah. Bilo je zelo vroče. Vroče je bilo sicer za vse enako, toda za nas je bilo gotovo še bolj vroče, samo da bi nam nagajali. Brcali so vsi. Nekateri so zadeli — naši niso. Jaz sem prepričan, da so našim naštimali gole s premičnimi vratnicami. Cim je streljal Jugoslovčan, so gol premaknili in žoga je poletela mimo. Zelo grdo je bilo, vam pravim. Kako bi sicer izpadli? Sušič je najboljši, Sliivo je najboljši, Vujović je najboljši, Šestič je najboljši, Miljanić je sploh genij — zmagati pa nam niso dali. Če bi ob vseh kvalitetah, ki jih imamo, tudi zmagali, bi bili gotovo najboljši!

Tudi s sodniki nismo imeli sreče. Sodniki so nasploh nadležen element sleherne tekme in kazalo bi razmisliti, da bi jih z leti počasi ukiniti. Potem bi nogometaši zanesljivo igrali bolj sproščeno, ker jih ne bi živčirali flavtisti v črnih majicah. Potem bi bilo veliko več golov in veliko več batim. Krivično je, če ne smeš breniti v koleno barabe, ki ti gre na živce ali ki ti vzame žogo. Ta krivica lahko tako boli, da nogometaš sploh ne more več zbrano igrati.

Ko smo igrali na našem šolskem dvorišču, smo imeli zelo grenke izkušnje s sodniki. Nekoč je en tak sodnik pretepel stranskega sodnika pa še golmana povrh. Hoteli smo mu pokazati rumeni karton, pa nam ga ni hotel dati ter je s kartoni in z žogo pobegnil domov.

Iz priloženega je razvidno, da so sodniki v eno samo nadlego. To se je pokazalo tudi pri danskem tipu, ki je piskal zelo zavratno in je našim fusbalerjem zabil gol. Naši fantje so zelo občutljivi in nežni. Ta sodnik jih je tako prizadel, da potem tudi Honduras niso mogli premagati, čeprav bi ga lahko zmazali v prah, če bi bilo vse tako, kot so si zamislili.

Jugoslovani so se torej vrnili domov in zdaj prisegajo, da bodo na prihodnjem prvenstvu vse premagali.

Bodo, če bodo uvrstili v reprezentanco kakšnega Šiškarja in če na igriščih ne bo sodnikov...

Srečko